

[H. P. Hansen.]

Folketinget vedtog det — jeg gentager det — enstemmigt. Desværre fulgte Lands-tinget den Gang ikke det gode Eksempel fra Folketinget. Jeg haaber nu, at det maa lykkes at gennemføre ogsaa denne Del af Forslaget. Jeg tror, det er nødvendigt, og jeg synes, at det bedste Forsvar for denne Sag kan udtrykkes ved nogle Linier, som Borgmester Viggo Christensen har skrevet i „Social-Demokraten“ for nogle Dage siden, da han omtalte Sociallovgivningen. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse dette og to andre Citater. Der staar:

„Der findes ikke ulykkeligere Men-nesker end en fattig — og her er jo ikke Tale om Velhavere — Enkemand med en Børneflokk. Med en normal Arbejderind-tægt er det ikke muligt at holde Hjemmet samlet, naar først Hustruen er død. Oftest bliver det den rene Vanrøgt, og Børnene glider over til Værgeraadets Forsorg, eller Fa-deren maa give op og overlade Børnene til Forsørgelsesvæsenet.

Det er god Samfundskøkonomi her at yde Støtte, saa Børnene kan forblive og opdrages i Hjemmet, og det er billigere, end naar det offentlige selv skal opdrage Børnene. Det har jo hidtil været denne sidste Form for Opdragelse, man har kaldt „offentlig Børneforsorg“, og det er netop den, man søger at undgaa, idet man søger at opretholde Børnenes natu-rlige Hjem“.

I tidligere Tid — man hører det kun sjældent nu — sagde man, at Socialdemokraterne vilde nedbryde Hjemmene. Her kommer man med et Forslag gaende ud paa at værne om Hjemmene, og jeg synes, at de Udtalelser, som Hr. Viggo Christensen her har fremsat, bygget paa det Kendskab, han har netop til disse Forhold, maa tale stærkt til Forsvar for Gennemførelsen af netop denne Del af Forslaget.

Med Hensyn til Børneværnet øves det nu af forskellige Institutioner, Kommunalbestyrelse, Værgeraad og Plejebørnstilsyn. I 279 Kommuner, oplyses det i Motiverne til Lovforslaget, er Plejebørnstilsynet draget ind under Værgeraadet, og jeg ved, at der i mange Kommuner har været en stærk Bestræbelse for at faa lagt Plejetilsynet ind under Værgeraadet. I mange Kommuner har man modsat sig dette, fordi man har haft den Opfattelse, at fra første Øjeblik, da Værgeraadene blev til, kom der til at hvile et kedeligt Skær over disse Værge- raads Arbejde.

Naar Værgeraadet henvendte sig i

et Hjem for at føre Tilsyn med Børnene eller for at tale om et Barn, gik det i mindre Kommuner som en Løbeild gennem Kom- munen: Nu er det galt med det Barn, nu er Værgeraadet ved at tage sig af det Barn! Ligesom i gamle Dage, naar et Barn kom paa Flakkebjerg Institut; saa hed det i den efterfølgende Tid om dette Barn: Det er en Institutter. Det klæbede ved dette Barn hele Livet, i alt Fald i mangfoldige Tilfælde, og det samme kan sikkert siges om Værge- raadets Arbejde i talrige Tilfælde. Det skal ikke forstaas saaledes, at jeg mener, det er Værgeraadets Skyld, men det er paa Grund af den Opgave, Værgeraadet havde i Mod- sætning til Plejebørnstilsynet, idet Værge- raadet kunde fjerne et Barn fra Hjemmet, hvad Plejebørnstilsynet ikke kunde.

Jeg tror, det vil være heldigt, at dette Arbejde nu drages ind under det sociale Udvalg, og jeg gentager, at navnlig paa dette Omraade er det min Opfattelse, at det sociale Udvalg vil søge at drage Nytte af den Indsigt, den Arbejdsvillie og den Interesse, som mange forstaaende Kvinder og Mænd i vore Kommuner har for dette Arbejde.

Med Hensyn til Reglerne for denne Børneværnsforsorg er de af noget lignende Art som de, der er gældende i de nuvæ- rende Love, og jeg finder derfor ingen An- ledning til at komme ind paa en nærmere Omtale deraf. Jeg vil kun sige, at der i Lovforslaget staar, at hvis et Barn skal fjernes fra Hjemmet, kræves det, at mindst to Trediedele af det sociale Udvalgs Med- lemmer stemmer derfor, og hvis der er Tale om at fjerne Barnet for en ubegrænset Tid, skal Underrettsdommeren deltage i Mødet, men ikke i Afstemningen. Hvis Fjernelsen kun gælder en kort og bestemt fastsat Tid, behøver Underrettsdommeren ikke at være til Stede.

Her kræves der altsaa et kvalificeret Flertal, og medens jeg maa sige, at jeg i al Almindelighed er imod — det være sig i Udvalg eller Kommunalbestyrelser —, at der for deres Afgørelse kræves et kvalifi- ceret Flertal, vil jeg indrømme, at der maaske her kan være Anledning til at gøre en Undtagelse, idet det angaar en saa al- vorlig Sag som at fjerne et Barn fra Hjem- met.

Hvis et Udvalg i en given Situation kommer til at bevilge 10 Kr. for meget eller for lidt, er det en Fejl, der kan ændres senere; men hvis man uberettiget fjerner et Barn, kan det medføre en Skade, som ikke senere kan ændres, og derfor er det naturligt, at der er bestemte Regler, og at